

# **A Prelátus 2015. augusztusi levele**

Az Opus Deiben a családokért meghirdetett Mária-év kapcsán a Prelátus arról a pótolhatatlan szerepről ír, amelyet a szülők játszanak gyermekeik érzelmi életének irányításában.

2015.08.15.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Augusztus hónap közepét Szűz Mária mennybevételének ünnepe ragyogja be. Nemcsak azt a dicsőséget

ünnepeljük, amelyet a Szűzanya azzal érdemelt ki, hogy tökéletesen hűséges volt az Istentől kapott kegyelmekhez, hanem azt a boldogságot is, amelyben részünk lesz, ha mi is hűségesen éljük meg keresztény hivatásunkat.

„Míg azonban az Egyház” – fogalmaz a II. Vatikáni Zsinat – „a Boldogságos Szűz személyében már elérkezett a tökéletességre, s ezért ránc és szeplő nélkül való (vö. *Ef* 5,27), a keresztények még csak törekszenek a bűn legyőzésére és az életszentségben való növekedésre; ezért Máriára emelik szemüket, minthogy ő az erények mintaképeként tündöklük a kiválasztottak egész közössége előtt.”[1]

Ebben a hónapban több Szűz Mária-ünnep is vár ránk és tölt el minket örömmel. Holnap, augusztus 2-án van az Angyalok királynőjének

ünnepe. Augusztus 5-én, Havas Boldogasszony ünnepén, vagyis a római Santa Maria Maggiore-templom szentelésének évfordulóján Szűz Mária istenanyaságára emlékezünk. Végül 22-én azt ünnepeljük, hogy Isten a Szűzanyát az egész teremtség királynőjévé koronázta. Másnap, augusztus 23-án lesz az évfordulója annak, hogy Szent Josemaría a lelkében hallotta a következő buzdítást: *Adeámus cum fiducia ad thronum glóriæ, ut misericórdiam consequámur*: menjünk bizalommal a dicsőség trónjához, a legszentebb Szűz Máriához, hogy irgalmat találjunk!

Ezek az ünnepek arra is emlékeztetnek minket, hogy Isten örökös lakhelyet készített nekünk a Mennyben, ahol megdicsőült testtel és lélekkel élünk majd, miután hűségesen haladtunk előre az Isten által kifejezetten számunkra kijelölt úton, tudván azt, hogy a dicsőségbe

vezető utat számtalan módon lehet végigjárni.

Isten a legtöbb embert arra hívja, hogy a házasságban törekedjenek az életszentség elérésére. Mások – nem kevesen – a cölibátus ajándékát kapják Tőle, amellyel *indivíso corde*, [2] osztatlan szívvel szolgálják az Egyházat és a lelkeket. Mindkét esetben – legyen szó a házasságról vagy a cölibátusról – isteni hivatás előtt állunk, egy Istentől kapott személyes meghívás előtt.

Szent Josemaría már a harmincas évektől teljes meggyőződéssel hirdette ezt, amikor az életszentségre szóló hivatást még csak a papok és szerzetesek kiváltságának tartották. Az Atyánk azonban fáradhatatlanul tanította ezt a fiataloknak szóló elmélkedésekben, szentbeszédekben és a lelki vezetésben: ***Mosolyogsz, mert azt mondom neked, hogy***

## ***„hivatásod van a házasságra”? De igenis van.[3]***

Ahhoz, hogy jól neveljük a gyermekeket, segíteni kell nekik felkészülni arra, hogy szabadon tudják kiválasztani azt az utat, amely Istenhez vezet ők, és ez a szülők feladata is. Az Egyház mindig is hangsúlyozta, hogy a szülők nem ruházhatják másra ezt a felelősséget. Már XI. Piusz pápa is elítélte azt a naturalizmust, „amely napjainkban előnti a nevelés legkényesebb területét, mint amilyen az erkölcsök tisztessége“[4]. *Familiaris Consortio* című apostoli buzdításában Szent II. János Pál pápa megerősítette, hogy „a szeretetre mint önátadásra való nevelés, elengedhetetlen feltétel a szülők számára [...] Egy olyan kultúrával szemben, amely legnagyobbbrészt »vulgarizálja« az emberi nemiséget – mert elszegényítve csak a testhez köti és nem lát benne mást, mint az önző

gyönyörvagy kielégülését“[5] –, a szülőknek e téren komolyan szem előtt kell tartaniuk az Isten képére és hasonlatosságára teremtet ember méltóságát.

E tekintetben elengedhetetlen a tisztaságra való nevelés, hiszen ez az erény hozzásegít a valódi érettséghez és képessé tesz arra, hogy tiszteljük és elősegítsük azt a valóságot, hogy a testünk Istené. Mindazoknak, akiknek egy családról kell gondoskodniuk, különös figyelmet és gondot kell fordítaniuk arra, hogy felismerjék az arra utaló esetleges jeleket, hogy Isten arra hívja őket, hogy gyermekeiket a szüzességre neveljék, amely az emberi szexualitás alapvető értelmét képező önátadás legmagasabb rangú megvalósulása.[6]

A szülők kérhetnek és néha kell is tanácsot kérniük olyanoktól, akik megfelelő képzettséggel

rendelkeznek, de a kezdeményezés és a felelősség mindig a szülőké. Nem szabad aggodalommal vagy félelemmel közelíteni ezekhez a témákhoz. Most különösen az Opus Dei azon híveihez és munkatársaihoz fordulok, akik a házasságra kaptak hivatást. Ha természetfölötti érzékkel és emberi szeretettel bántok a gyermekeitekkel és közletről kíséritek őket végig életük útján, észreveszitek, hogy mi lakik a szívékben, és meggondoltan, az imádságra támaszkodva cselekedtek majd.

Szent Josemaría komolyan és szeretettel tanácsolta a szülőknek, hogy ők beszéljenek a gyermekeikkal az élet kezdetéről számukra is könnyen érthető példákkal. Azon házaspárok is, akiket Isten nem ajándékozott meg gyermekkel, példájuk és szavaik által sokat tehetnek a tisztaság csodálatos erényének védelmében.

Emlékeztettek benneteket arra, hogy Isten a legtöbb férfit és nőt a házasságra hívja. Az erre való felkészülésben fontos szerepet játszik a jegyesség. A *Katolikus Egyház Katekizmusa* azt tanítja, hogy a gyerekeknek joga és kötelessége megválasztani a foglalkozásukat és életállapotukat, majd hozzáteszi: „Ezt az új felelősséget a szülőkhöz fűződő bizalmas kapcsolatban vállalják magukra, akiktől szívesen kérdezzék meg véleményüket és kérjenek tanácsot. A szülők vigyázzanak arra, hogy ne kényszerítsék gyermekeiket sem a pályaválasztásban, sem a párválasztásban. E tapintat kötelessége nem tiltja, épp ellenkezőleg, megkívánja tőlük, hogy bölcs tanácsokkal segítsék őket, különösen amikor családot kívánnak alapítani.”[7]

Az Alapítónk azt ajánlotta, hogy a jegyesség ne legyen túl hosszú: ne húzódjon tovább, mint az ahhoz



elegendő idő, hogy a jegyesek jól megismerjék egymást és megbizonyosodjanak az őket összekötő kölcsönös szeretetről, amelynek a későbbiek során folyamatosan növekednie kell. A jegyesség ideje alatt pedig a mértékletesség és az önuralom gyakorlása révén engedelmeskedniük kell Isten törvényének.

Sajnos ezen a területen is elterjedtek téves eszmék és viselkedésmódok, amelyek szöges ellentétben állnak a természetjoggal és a pozitív isteni törvénnyel. Ferenc pápa néhány hónappal ezelőtt az egyik audiencián emelt ki néhány pontot az Egyház hagyományos tanításából. Többek között arra emlékeztetett, hogy **a férfi és nő közötti szeretetszövetség, mely egész életre szól, nem rögtönözhető, nem lehet egyik napról a másikra megkötni. Nincs**

***expresszházasság: dolgozni kell a szereteten, fejlődni kell. A férfi és nő közötti szeretetszövetséget tanulni és csiszolni kell.[8]*** Majd realista módon hozzátette: **aki mindent és rögtön akar, az mindent és rögtön elenged az első felmerülő nehézség láttán (vagy az első alkalommal).[9]**

Ha a szülők odafigyelnek gyermekeik testi és lelki fejlődésére, könnyebben észreveszik, amikor megfelelő tanácsra vagy iránymutatásra van szükségük. Ugyanakkor észre kell venniük azt is, ha esetleg Isten valamelyik gyermeküknek azt a csodálatos hivatást adja, hogy apostoli cölibátusban Isten és a lelkek szolgálatának szentelje magát. Ha a szülők megijednek és túlzott mértékben ellenzik ezt a választást, akkor – legalább – arról tesznek tanúbizonyságot, hogy Krisztus lelkülete nem vert gyökeret a lelkükben és keresztény életük

meglehetősen felületes. Isten jelenlétében kell megfontolniuk a kérdést, és ha hajthatatlanok, változtatniuk kell a hozzáállásukon. Azt gondolom, hogy csak azok tudják mélyen megérteni a tiszta házasság nagyszerűségét, akik szeretik a cölibátus útját.

Hadd térjek vissza a kiindulópontunkhoz. Szent Josemaría Isten akaratából határozottan hirdette, hogy mindenki minden életállapotban meg van hívva az életszentségre. Gyakran ismételte, hogy mindkét papi kezével megáldja a házastársak szeretetét, mert ***a házastársak a házasság szentségének kiszolgáltatói és anyaga [...]. Ugyanakkor azt is mindig hangsúlyozom, hogy akik az apostoli cölibátust választják, nem vénkisasszonyok vagy agglegények, akik nem értik vagy nem értékelik a szeretetet. Épp***

*ellenkezőleg, az ő életük az isteni Szeretetből fakad – szeretem ezt a szót nagy kezdőbetűvel írni –, amely minden keresztény hivatás lényege.*

*Nincs ellentmondás aközött, hogy elismerjük a házasság hivatás értékét és megértjük a propter regnum caelorum(Mt19,12), a mennyek országáért vállalt cölibátus nagyobb ajándékát. Meg vagyok győződve arról, hogy bármely keresztény tökéletesen meg tudja érteni, hogyan egyeztethető össze ez a kettő, ha igyekszik megismerni, elfogadni és szeretni az Egyház tanítását, és megismerni, elfogadni és szeretni a saját személyes hivatását. Vagyis ha van hite és hitből él [...].*

*Ezért egy keresztény, aki házasságban élve törekszik az életszentségre és tudatában van hivatása nagyságának, spontán*

***módon tiszteli és szereti azokat,  
akik a cölibátusra kaptak  
hivatást. Ha Isten kegyelméből az  
egyik gyermeke ezt az utat  
választja, valódi örömet érez, és  
még jobban szereti saját hivatását  
a házasságra, mert az tette  
lehetővé, hogy az emberi szeretet  
gyümölcsét felajánlja Jézus  
Krisztusnak, aki minden ember –  
házasok és cölibátusban élők –  
nagy Szerelme.[10]***

Mint minden évben, augusztus 15-én megújítjuk az Opus Dei felajánlását Szűz Mária Szívének, amelyet az Atyánk először 1951-ben tett meg a loretoi szent házban. Azt tanácsolom, hogy ismételjétek gyakran azt a röpmát, amelyet akkor ajánlott nekünk – *Cor Maríæ dulcíssimum, iter para tutum!* –, kérve Szűz Máriát, hogy készítsen biztonságos utat mindenkinek: azoknak, akik a házasságra kaptak hivatást és akik az

apostoli cölibátus útját járva követik Jézust.

Néhány napja alkalmam nyílt ellátogatni Lourdes-ba – és gondolatban minden Mária-kegyhelyre –, elkísérve benneteket mindenhova, ahol megfordultok. Imádkozzatok velem együtt a Pápáért, a szándékaiért és a közelgő szinódusért a családról. Sok évvel ezelőtt mondták nekem olyan emberek, akik nem voltak az Opus Dei tagjai, hogy „az Opus Deiben nagyon szeretik a Szűzanyát“. Igazuk van, és mindent meg kell tennünk azért – mindannyiunknak –, hogy még jobban szeressük.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket!

Atyátok

+Javier

Pamplona, 2015. augusztus 1.

---

[1] II. Vatikáni Zsinat: *Lumen Gentium* kezdetű dogmatikus konstitúció, 65

[2] Vö. 1Kor 7,32-34

[3] Szent Josemaría: *Út*, 27

[4] XI. Piusz: *Divini illius Magistri* kezdetű enciklika, 1929. december 31., 49

[5] Szent II. János Pál: *Familiaris consortio* kezdetű apostoli buzdítás, 1981. november 22., 37

[6] Vö. *ugyanott*

[7] *A Katolikus Egyház Katekizmusa*, 2230

[8] Ferenc pápa: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2015. május 27.

[9] *Ugyanott*

[10] SZENT JOSEMARÍA:

*Conversaciones*, 92

---

pdf | document generated  
automatically from [https://  
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-  
prelatus-2015-augusztusi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2015-augusztusi-levele/)  
(2025.08.06.)